కవితా కౌముది

చిత్రాలు: రఘునాథ్ దెందుకూరి

జీవిత సత్యం

- శ్రీరాం కుమార్ భాగవతుల

మెల్ల మెల్లగా సాగే గాలిలో,
పూల రేకుల గుసగుసలతో,
మంచు ముత్యాలతో,
తొలి సంధ్య చిరు వెలుగులో,
మృదు మధురమైన వీణా శ్రావ్యముతో,
నా గుండె చప్పుడు నాకే తెలియని ఒక కొత్త అనుభూతిని కలిగించినప్పుడు....
ఆ క్షణం నన్ను నేనే మరిచాను... ఆమెనే తలిచాను...

ఆ క్షణము నుంచి...
నాలో ఆమెని వెతికాను
ఆమె మృధు మధురమైన పిలుపుకై పరితపించాను
ప్రతి క్షణం ఆమెనే ఊహించి కలత చెందాను
అప్పుడప్పుడూ బాధని కూడా ఆమెకై అలవాటు చేసుకున్నాను

కాని... "జీవిత" మనే సత్యం నా ముందు ఒక్క క్షణం ప్రస్ఫుటించిన క్షణాన
ఒక్కసారి యదార్థ జీవితంలోకి తొంగి నన్ను నేను చూసుకున్నాను
ఇప్పుడిప్పుడే మారుతున్న యాంత్రిక జీవనంతో నన్ను నేను పోల్చుకున్నాను
మరుక్షణం నాలోని మార్పుకి ఆహ్వానం పలికించుకున్నాను

అసలు జీవితం అనే నిజాన్ని వెతికినప్పుడు... నాలో నేనే స్పందించుకున్నాను

సాధించటానికి ఆశ ఒక్కటి చాలదని
అడుగేసిన మాత్రమున ఆకాశం అందదని
పలుగు పోటు పడకపోతే పంట చేతికి రాదని
కష్టాలే లేకపోతే జీవితానికి విలువ ఉండదని
ఆచరణే అదృశ్యమైతే ఆశలకి అర్థం లేదని నిజాన్ని గ్రహించుకున్నాను
జీవితమనే సత్యాన్ని తెలుసుకున్నాను....

పునర్నిర్మాణం - విజయభాను

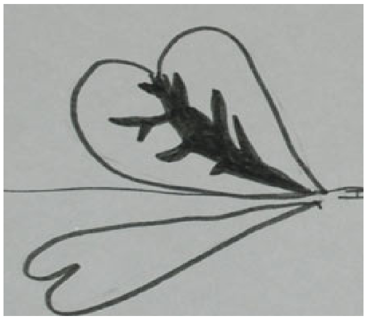

మమతానురాగాలు,
ప్రేమాప్యాయతలు కలబోసి,
పోతపోసి అనుబంధాల కలశం
నిష్కారంగా చేజారింది!
చెల్లా చెదురయిన బంధాల గాజుపెంకుల్ని,
ఒక్కొక్కటిగా ఏరుతున్నాను.
అన్నింటినీ కూర్చి,
తిరిగి ఆ కలశానికి
రూపాన్ని తేవాలని నా అభిలాష
అన్నింటినీ అక్కున చేర్చుకోవాలనే ఆశను
పెంకులు గాయాలపాలు చేస్తున్నాయి
వెచ్చటి కన్నీటితో
కళ్ళను స్నానమాడిస్తున్నాయి
అయినా...
సంకల్పాన్ని బాసటగా చేసుకొని,
గాయాల్ని సహిస్తూనే
కలశ పునర్మిణానికి కృషి చేస్తున్నాను!
కొన్ని బంధాలు అతుక్కోమని మారాం చేస్తే,

కొన్ని విరిగిన ముక్కల అతుకు కుదరవన్నాయి!
కొన్ని, తిరిగి వచ్చి నా మిగిలిన వాటికోసం
బేలగా చూస్తే,
కొన్ని, తమకు లభించిన కొత్త రూపమే చాలన్నాయి
విరిగిపోవడం సహజమే...
తిరిగి ఒక్కటిగా చేరడమే అపురూపం!
అతుకులు కనిపించినా,
అదొక క్రొత్త అందం!
భిన్నత్వంలో ఏకత్వమే ఆదర్శం...
ఇది తెలుసుకునేలా బంధాలను మార్చడమే
నా అభిమతం!

అమ్మ చిన్నప్పుడు

- తమస్విని, హైదరాబాదు

అమ్మ చిన్నప్పుడు
పార్టీలు లేవుట అమ్మమ్మ సెకండ్ షోలకి వెళ్ళేది కాదట
అమ్మ నాన్న రాత్రుళ్ళు నిద్ర పుచ్చి తాళం వేసుకుని బయటికి పోతే
బాత్‌రూంకి వెళ్ళాల్సొచ్చి మంచినీళ్ళు కావాల్సొచ్చో మెలుకువ వస్తే
ఇంట్లో ఉన్నది తానొక్కడినే అన్న భయం
దాన్ని ఎక్కువ చేసే మంద్రమైన బెడ్‌లైట్ వెలుగు
ఆ నీరవ నిశ్శబ్దంలో కడుపులో కాళ్ళు దాచుకుని వెక్కుతూంటే
బయట అప్పుడప్పుడూ అరుదుగా వినపడే మోటారు శబ్దం
అది తమదైతే బావుండుననే ఆశ..!
దూరమైన శబ్దం.. తిరిగి అంతా నిశ్శబ్దం..
ఆ భయాన్ని జయిస్తూ మగతలాంటి నిద్ర
అమ్మకి తెలియవట!
అమ్మ చిన్నప్పుడు
తనలా ఒక్కటే బిక్కు బిక్కు మంటూ ఉండేదికాదట
వాళ్ళ అక్కలతో అన్నలతో వాళ్ళంతా చేసే అల్లరితో ఇల్లు మార్మోగి పోయేదట

డైనింగ్ టేబుల్ ముందు బిగుసుకు పోయి కూర్చుని
అన్ని మేనర్సూ పాటిస్తూ ఏదో డ్యూటీలా భోజనం చేసేది కాదట
వంటింట్లోకి కింద కూర్చుని పక్కవాళ్ళ కంచంలో
ఆవకాయ ముక్కల్ని దొంగతనం చేస్తూ నచ్చని కూరని వాళ్ళ పళ్ళెంలో వేస్తూ
అన్నం తినడం కూడా ఓ ఆటలా చేసేదట!!
అమ్మ చిన్నప్పుడు
అమ్మమ్మకి తాతయ్యకి సైన్స్ తెలీదుట
మట్టిలో ఆడితే సూక్ష్మక్రిములంటుతాయని
వానలో తడిస్తే జలుబు చేస్తుందని వాళ్ళకి తెలీదట
అమ్మ మామయ్యలతో కలిసి మట్టితో రకరకాల బొమ్మలు చేసేదట
ఇసుకలో పిచ్చుక గూళ్ళు కడుతూ పక్కవాళ్ళవి పడకొడుతూ
అస్తమానూ మట్టిలోనే ఆడేదట
వర్షం వస్తే నాలా కిటికీలోంచి చూసేది కాదట
వానలో తడుస్తూ గిరగిరా తిరుగుతూ వాన వానా వల్లప్ప పాడేదట
కానీ చిత్రం అమ్మకి ఏమీ అయ్యేది కాదట!!
అమ్మ చిన్నప్పుడు
ఏడో తరగతి తప్పిందట
ఎప్పుడైనా నాకు ఫస్ట్ బదులు సెకండ్ రాంక్ వచ్చినప్పటి నాన్నలా
తాతయ్య బెల్ట్ తీయలేదట
'తోట్ల వెంట తిరుగుడు మాని
ఇంటిపట్టున కూర్చుని చదివి ఈసారైనా గట్టెక్కవే అమ్మడూ' అని నవ్వారట!
అమ్మ చిన్నప్పుడు
ఇంకా ఏదో చెప్పబోతోంది మంచంలో పడుకుని ..
పక్కనే కూర్చున్న నా వెన్ను నిమురుతూ అమ్మమ్మ !
'ఫో అమ్మమ్మా ముసలితనపు మరుపుతో నువ్వన్నీ అబద్ధాలు చెపుతున్నావు
అమ్మ బాల్యాన్ని అంతలా ఎంజాయ్ చేస్తే మరి
నన్నెందుకిలా చూపుల శరపంజరంలో పెంచుతోంది?
నుంచుంటే తప్పు కూచుంటే తప్పు, నవ్వితే తప్పు, పరిగెత్తితే తప్పు
అంటూ నా చుట్టూ గిరి గీసి నన్ను మరబొమ్మగా మార్చి
'వెరీ గుడ్' అని ఎందుకు తృప్తిగా నవ్వుకుంటుంది? '

ఊహానందం

- కోడూరు శ్రీ పాండురంగారావు
మచిలీపట్నం

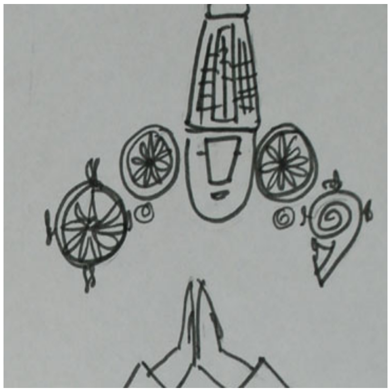

చీకటి వెలుగులు రెండూ నీవే అయితే
స్వామీ! ఏదైనా నాకొకటే, అయినా
అజ్ఞానాంధకారాన్నుంచి విముక్తి కలిగించు
అంతకు మించిన సౌభాగ్యమేమీ ఒద్దు.

తెలిసినదేమిటో?
తెలియనిదేమిటో?
తెలిసికోవల్సినదేమోటో?
అనేది నీవేనని తెలుసు సుమా.

నీవు నేనే ననుకుంటున్నాను
నిన్నేమి కోరను?
ముందున్నావుగా
నాకు త్రోవ చూపించు చాలు.

చీకటంటే భయమెందుకు
వెలుగుల చిక్కదనమే చీకటి
అని అనుకుంటే అదో తృప్తి

నా హృదయమంతా నీవే నిండిపోతే
మరి నేనెక్కడుండాలి?
మళ్ళీ మరిచాను చూశావా?
నేను నీవే ననుకున్నాను కదూ!

నీటిలో నిశ్చలంగా
తలలు పైకెత్తి తపస్సు చేసే

నీలి కలువలు నిన్ను మరిపిస్తాయి
నన్ను మురిపిస్తాయి

విశాల విహాయసము
గంభీర సాగరము నీవే
కాకుంటే మింటికీ, నీటికి
ఎక్కడిదా నీల వర్ణం

జ్ఞానం, భక్తి చాలు
నిన్ను తెలుసుకోవడానికి
అవే అసలు సిసలైన ప్రేమ
ఆ ప్రేమే నీ ప్రతిరూపం

తలెత్తి ఎప్పుడు చూచినా
నీవే కనిపిస్తావు రంగులు మారుస్తూ
అయితే నల్ల మబ్బుల్లాగా, లేదంటే
అదిగో ఆ నీలాకాశం లాగా

రాత్రి తన్ను తాను
కనిపించని నీ కర్పించుకుంది
ఎందుకంటే, నల్లనై నీలాగా
నీలో కలిసి పోవాలనుకుని

నీవు లేని చోటే కనిపించదు
రేయి చీకట్లో సైతం చూడగలను
పిల్ల తెమ్మెరల లాలనలో కూడా
నీ స్పర్శని అనుభవించగలను.

రసరేఖలు

- బచ్చోటి శ్రీధర్

మన మనస్సులానందాబ్ధి మునిగినపుడు
ఎదలొకటియై మనము చర్చించినపుడు
అనుపమోత్సాహమున తిరుగాడినపుడు
కడలి యంచులు కనులార కాంచినపుడు

చేతచేయిని వైచి రాజిల్లినపుడు
నందనోద్యానసీమల నడచినపుడు
మించు సంతోషమున విహరించినపుడు
ఎగసె విహగములై మన యెదలు రెండు

మన మనస్సులు కలతల మునిగినపుడు
కంటి కొలకుల కన్నీరు కారినపుడు
ఆపుకోలేని వెత గుండెలవిసినపుడు
అవిసి బరువెక్కి ప్రాణమ్ములలసినపుడు

కారు చీకట్ల మార్గమ్ము కాననపుడు
ఆప్తులెల్లరు కడుదూరమైన యపుడు
విశ్వగమనమ్మదెల్ల స్తంభించినపుడు
పంచుకొంటిమి కన్నీటి వరదలెల్ల

ప్రేమ ప్రాయము మనలను విడచినపుడు
ఆత్మ వేరొక సిద్ధికై యరిగినపుడు
నా కలతలు సంతోషముల్ నావి యగునా!
నీ కలతలు సంతోషముల్ నీవి యగునా!